

Camellia

黛玉 ได้มั่ว เขียน
แนวดำนบนหลักคา เปา
Yuyasheng Un

权
冠
天
下
神
云
小
毒
妃
14
ขอตบ
บิชิตใจ
ออป
มจจุสช

บทที่ 630 อูบายอันแยบยล

ฉู่จีเฟิงพยักหน้าเบา ๆ “เช่นนั้นแล้ว การบริหารจัดการล้วนยุ่งยากกว่าแต่ก่อนใช่ไหม”

“ในยุคนี้ ด้วยทรัพยากร แรงงาน และเทคโนโลยี ก็ถือว่ายุ่งยากอยู่บ้าง” ชูอินแยร์กล่าว “แต่แคว้นตงหนิงเป็นแคว้นเล็ก การส่งข่าวสารไม่ล่าช้ามากนัก น่าจะพอไหว”

ฉู่จีเฟิงจดจำไว้ในใจ

“วันหน้า เจ้าเล่าเรื่องนี้ให้ข้าฟังมากกว่านี้เถิด ข้าอยากรู้ว่ากฎหมายดี ๆ ในยุคของเจ้ามีอะไรอีกบ้าง”

ชูอินแยร์เปลือยยิ้มออกมา “ท่านมิใช่รังเกียจเรื่องเหล่านี้ที่สุดหรอกหรือ เหตุใดจึงอยากรู้เล่า”

“ข้ามิใช่เชื่อพระวงศ์ของราชวงศ์ฉู่อีกต่อไป หากแม้แต่แคว้นหลี่ ข้าราชการไว้ไม่ได้ เช่นนั้นครอบครัวของข้าจะอยู่รอดปลอดภัยได้อย่างไร” ฉู่จีเฟิงลึบศีรษะของนางอย่างแผ่วเบา

เส้นผมของนางแห้งสนิทแล้ว เขาจึงหยิบปิ่นไม้มาเกล้าผมให้
นาง

เขาอยากใช้ชีวิตทองกุเขา ชมสายน้ำร่วมกับชูอินเยว่
ทว่าโชคชะตากลับชักนำให้เขากลายเป็นฮ่องเต้แห่งแคว้นหลี่
เขาย่อมทำหน้าที่รับผิดชอบชีวิตอาณาประชาราษฎร์อย่าง
ถึงที่สุด

ล่องสู่ยามค่ำ เด็กทั้งสองก็เริ่มร้องว่าหิวแล้ว

ฉู่จีเฟิงกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า “ไปกินข้าวก่อนเถิด”

ชูอินเยว่พยักหน้า จัดเก็บเอกสารที่เขียนเรียบร้อยแล้ว
จึงเดินไปยังห้องโถงด้านข้าง

เช้าวันถัดมา ฉู่จีเฟิงพาครอบครัวออกจากเมืองหลวงมารับ
คนที่เนินห้าหลี่ ไม่นานก็เห็นขบวนรถม้าราชทูตแคว้นตงหนิง
เคลื่อนขบวนมาทางพวกเขา

เยียนหงกับเยียนอวีพลันร้องอย่างตื่นเต้น “เสด็จตา
ไช้ใหม่! ข้ารู้สึกว่าจะเห็นท่านน้าด้วย!”

ซูอันเยร์ก็อดตื่นเต้นไม่ได้ นางกับเสด็จพอมิได้พบหน้ากันมาหลายปีแล้ว

ตงเย่จิ้นในชุดเครื่องแต่งกายสำหรับเดินทาง สวมผ้าคลุมไหล่สีเข้ม ใบหน้าหล่อเหลาทำทางสง่างาม เขาควมมานำหน้ามาถึงก่อน ทักทายว่า “พี่ชาย พี่สาว เหตุใดพวกท่านมาถึงที่นี่เล่า ฤดูใบไม้ร่วงเช่นนี้ลมแรงนัก หากหลานชายของข้าเป็นหวัดขึ้นมาจะไม่ดีเอา”

เยียนหงกล่าวว่า “ท่านน่าจะไม่ต้องเป็นห่วง ข้ากับน้องรองแข็งแรงดี พวกเราเพิ่งได้พบหน้าเสด็จตา ย่อมต้องปฏิบัติตามมารยาทให้ครบถ้วน”

เยียนอวี่ก็พยักหน้าตาม “จริงด้วย”

ตงเย่จิ้นหัวเราะ เด็กทั้งสองนี้ช่างรู้ความ

รถม้าคันใหญ่แล่นมาถึงใกล้เนินห้าหลี่ นางกำนัลยกม่านขึ้น เผยให้เห็นชายชราผมหงอกผู้หนึ่งกำลังจะลงจากรถ

“เยว์เออร์...เยว์เออร์ของเรา...” ฮ้องเต้แห่งแคว้นตงหนิง เห็นชูอินเยว์ตั้งแต่ไกล ครั้นมาถึงตัวแล้ว ไหนเลยจะอดกลั้นความคิดถึงตลอดหลายปีที่ผ่านมาไหว

ร่างกายของเขาผ่ายผอมลงกว่าหลายปีก่อนมาก ขาแข้งก็ไม่ค่อยมั่นคงนัก

“เสด็จพ่อ!” ชูอินเยว์รีบวิ่งเข้าไปหา น้ำตาคลอเบ้า นางสะอื้นจนพูดไม่ออก

นางคว่ำมือของฮ้องเต้แห่งแคว้นตงหนิงที่เต็มไปด้วยริ้วรอยขึ้นมากุมไว้ มองเส้นผมขาวโพลนทั่วศีรษะของบิดาแล้ว รู้สึกเจ็บปวดใจยิ่งนัก

ฮ้องเต้แห่งแคว้นตงหนิงเห็นใบหน้านวลผ่องของลูกสาว ยังดูมีน้ำมีนวลอยู่บ้าง ก็ลดความเป็นห่วงลงได้มาก เขาหันไปมองเด็กสองคนที่ยืนอยู่เบื้องหลังนางแทน

“หลานชาย รีบมาให้เราดูเถิด”

ชูอินเยว์หันกลับไป โบกมือเรียกลูกทั้งสอง “พวกเจ้ามาคารวะเสด็จตา”

เยียนหงซานรับเสียงดัง แล้วเดินนำไปก่อน

เยียนอวี้ยกเท้าก้าวออกมาหนึ่งก้าว แต่แล้วกลับยกมือขึ้นเกาหลังคอปรางชะงักยืนอยู่กับที่

ฉูจี้เฟิงกำลังจะเอ่ยตำหนิเยียนอวี้เรื่องไร้มารยาท ทว่าทันใดนั้นร่างของเยียนอวี้ก็เซแล้วล้มลง

“อวี่เออร์!” โชคดีที่ฉูจี้เฟิงยืนใกล้ เขารีบพุ่งตัวไปรับร่างเยียนอวี้ไว้ทัน

ทุกคนต่างตกใจไม่น้อย ฮ้องแต่แห่งแคว้นตงหนิงถึงกับหน้าซีดเผือด เซถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

“เกิดอะไรขึ้นกับหลานของเรา!”

“เสด็จพ่ออย่าเพิ่งตกใจ หม่อมฉันขอตรวจดูก่อนพะคะ” ชูอินเยวี่รีบเอ่ยปลอบ จากนั้นจึงเข้ามาดูอาการเยียนอวี้

หลี่ฉุนเปาเดิมนั่งอยู่ในรถม้าชมภาพพอพบลูก ซาบซึ่งน้ำตาคลอ ไม่คิดว่าเยียนอวี้จะเป็นลมล้มไปเสียก่อน นางได้สติกลับมาก็ตะโกนเรียกชูอินเยวี่ว่า “อาจารย์! รีบพาเขาขึ้นรถมาก่อนเร็ว!”

ซูอันเยว่เห็นริมฝีปากของเยียนอวี่เปลี่ยนเป็นสีคล้ำ
ในฐานะแม่ ใจย่อมเจ็บปวดไม่น้อย โชคดีที่คำเตือนของหลี่จุนเป่า
ทำให้นางตั้งสติได้บ้าง

ฉูจีเฟิงไม่พูดพร่ำ รีบอุ้มเยียนอวี่ขึ้นรถม้าทันที

หลี่จุนเป่าหุบเครื่องฟังเสียงหัวใจออกมาตรวจปอดและ
หัวใจก่อน ขณะที่ซูอันเยว่นั่งจับชีพจรอยู่ข้างๆ

ทว่าเมื่อนางเปิดแขนเสื้อของเยียนอวี่ขึ้นมา ก็พบว่า
เส้นเลือดดำบนแขนบวมขึ้นอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งยังเป็นสีดำ
แดงประหลาด

“นี่มันอะไรนะ!” หลี่จุนเป่าอุทานเสียงหลง เพราะไม่เคย
เห็นอาการป่วยเช่นนี้มาก่อน

“ข้าเองก็ 모르 ตอนเช้าข้ายังช่วยเขาแต่งตัวอยู่เลย ยังไม่มี
อาการแบบนี้” ซูอันเยว่ขมวดคิ้วแน่น “ต้องรีบตรวจให้ละเอียด
ก่อน เราเข้าไปข้างในกันได้ไหม”

เยียนอวี่หมดสติไปอย่างกะทันหัน แสดงให้เห็นว่าอาการ
ป่วยนี้รุนแรงเสียจนอาจจะคร่าชีวิตเขา เพียงแต่วันนี้นางรีบ

ออกมารับบิดา จึงไม่ได้พกกล่อมยาออกมาด้วย ได้แต่หวังพึ่ง
หลี่ฉุนเปา

หลี่ฉุนเปาพยักหน้า “นั่นอาจารย์เข้าไปด้วยกัน”

ซูอินเยว่หันไปมองฉูจี้เฟิง สามีกรรยาไม่ต้องเอื้อนเอ่ย
มากความ ฉูจี้เฟิงก็เข้าใจทันที

เขาก้าวลงจากรถ แล้วมายืนขวางไว้ที่หน้ารถม้า

“ท่านพ่อ น้องรองเป็นอะไรหรือเปล่า” เยียนหงเอ๋อยถาม
อย่างร้อนรน

ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงและตงเย่จิ้นก็เบียดเข้ามาด้วย
เช่นกัน “ใช่แล้ว อวี๋เออร์เป็นอะไรไป เหตุใดจึงล้มลงกะทันหัน”

แต่ม่านรถม้าก็ปิดสนิท มองไม่เห็นว่ในรถเกิดอะไรขึ้น

ฉูจี้เฟิงกล่าวด้วยใบหน้าเรียบเฉย “เยว่เออร์กำลังตรวจ
อาการอยู่ ขอพวกรถานถอยออกไปก่อนอย่าได้รบกวน นางมี
วิชาแพทย์ล้ำเลิศ ย่อมไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงแล้ว”

ฮ้องเต้แห่งแคว้นตงหนิงและตงเย่จิ้นจึงถอยออกมาไกลพอสมควร เยียนหงกับเยียนอวี่เป็นฝาแฝด เด็กชายใบหน้าที่ซีดเผือดคล้ายต้องทนทุกข์ไปพร้อมกับน้องชาย

ขณะเดียวกัน หลี่ฉุนเป่าก็นำซูอินเยว่กับเยียนอวี่เข้าสู่ระบบแพทย์อัจฉริยะครบวงจร ตรวจร่างกายอย่างละเอียดโดยถอดเสื้อเยียนอวี่ออกทั้งตัว

ซูอินเยว่เพิ่งเห็นว่าหลอดเลือดทั่วร่างของเยียนอวี่ต่างก็มีอาการเช่นเดียวกัน และบริเวณลำคอยังปรากฏผื่นแดงเล็กๆ กระจายอยู่

นางขมวดคิ้วแน่น พุดเสียงต่ำว่า “ลงมือได้แบบนี้นัก”

“หา?” หลี่ฉุนเป่าโน้มตัวเข้ามาดู นางตัวเล็กต้องเขย่งปลายเท้าด้วยซ้ำ “อ๊ะ หรือว่าจะเป็นโรคผิวหนัง? ท่าทางจะรุนแรงพอควร หรือว่าไม่ได้อาบน้ำ?”

ซูอินเยว่ปรายตามองหลี่ฉุนเป่า ก่อนเอ่ยอย่างจริงจังว่า “ไม่ได้เป็นโรคผิวหนัง แต่เกิดจากสมุนไพรชนิดหนึ่งซึ่งดอก

เงิงจื่อถูกบดเป็นผง เมื่อสูดดมและสัมผัสพร้อมกัน จะเกิดอาการเช่นนี้ หลอดเลือดภายนอกพองขึ้นพร้อมผื่น ส่วนภายในจะทำให้หัวใจและปอดอ่อนแรง โดยทั่วไปไม่อันตรายถึงชีวิต แต่เพราะอวีเออร์ยังเป็นเด็ก จึงรับไม่ไหว”

“อย่างนี้ถือเป็นพิษไหม” หลี่ฉุนเป่าถามเสียงกร้าว “ช่างเลวร้ายนัก ใครกันจะมาทำร้ายลูกของอาจารย์ มีความเป็นคนอยู่หรือเปล่า!”

“สมุนไพรนี้ไม่ใช่พิษโดยตรง แต่เมื่อผสมกับโกฐจุฬาลัมพา จึงเกิดผลเช่นนี้” ชูอินเย้วมองหลี่ฉุนเป่า “เจ้ารู้วิชาแพทย์แผนจีนน้อยมาก เจ้าเรียนแพทย์แผนตะวันตกมาใช้ไหม”

พูดไปมือของนางรักษาไป รีบฉีดยาให้เยียนอวี เพื่อป้องกันการเสียชีวิต

ชูอินเย้วลอบถอนหายใจ ในสถานการณ์เช่นนี้ไม่สะดวกให้น้ำเกลือ นางจึงคิดว่าฉีดยาให้เขาดื่มน่าจะดีกว่า

ขณะนั้นเอง หลี่ฉุนเป่าก็ตอบว่า “ในยุคของข้า หมอจีนฝีมือดีเหลืออยู่น้อยเต็มที ส่วนใหญ่กลายเป็นพวกหมอเถื่อนหมดแล้ว ข้าเรียนได้แค่นี้ก็นับว่าเก่งมากแล้วนะ”

ซูอินเยว่ไม่ได้แปลกใจนัก ในศตวรรษของหลี่ฉุนเป่า
วิทยาการล้ำหน้า ย่อมให้ความสำคัญกับแพทย์แผนตะวันตก
มากกว่า

นางพลันรู้สึกสะเทือนใจ

สิ่งที่บรรพชนถ่ายทอดมา กลับค่อยๆ สูญหายไปทีละ
น้อย

บทที่ 631 เลือดเนื้อเชื้อไข

หลี่ฉุนเป่ากล่าวต่อว่า “เรื่องแพทย์แผนจีน ข้าเทียบท่านไม่ได้แน่ ท่านเคยวิจัยสมุนไพรโบราณในห้องทดลองมากมาย ทว่าในยุคของข้า ตำราโบราณแทบไม่เหลือให้ค้นคว้า ต่อให้ข้าอยากศึกษาก็ไร้หนทาง อีกทั้งในสนามรบ วิชาแพทย์แผนจีนก็แทบไม่มีประโยชน์ ข้าจึงไม่ได้ศึกษาต่อ”

นางจึงตัดสินใจแล้ว เมื่อนางเรียกซู่อินเยว่ว่าอาจารย์ วันหน้าก็ต้องติดตามศึกษาวิชาแพทย์แผนจีนให้ถ่องแท้

ซู่อินเยว่เองก็คิดเช่นนั้น “ไม่เป็นไร ตอนนี้ร่างกายเจ้าก็ยังเด็ก ข้าสามารถสอนเจ้าที่ละเอียดที่ละน้อย เด็กเรียนรู้ได้เร็วอยู่แล้ว”

หลี่ฉุนเป่ารู้สึกเหมือนถูกจีใจดำเล็กน้อย

หากเลือกได้ นางก็ไม่อยากเป็นเด็กตัวเล็กเช่นนี้หรอก...

พวกนางอยู่ในระบบแพทย์อัจฉริยะครบวงจรเกือบครึ่ง
ชั่วโมง เกรงจะทำให้คนอื่นสงสัย หลี่จุนเป่าจึงพาซูอินเยว่
กับเยียนอวี้ออกมา

ซูอินเยว่ยกม่านรถม้าขึ้นอย่างแผ่วเบา สีหน้ายังคงมั่นคง
“อวีเออร์ไม่เป็นไรแล้ว กลับเข้าเมืองหลวงกันเถิด”

ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงก้าวเข้ามา “ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว
แต่อวีเออร์เป็นลมเพราะเหตุใด ตรวจพบต้นเหตุหรือไม่”

ซูอินเยว่สายตาเย็นเยียบ “เสด็จพ่ออย่าเพิ่งร้อนพระทัย
กลับไปค่อยว่ากันเพคะ”

ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงเข้าใจทันที

เรื่องนี้ย่อมไม่อาจแพร่พรายออกไป เกรงจะรั่วไหลไป
ถึงหูคนนอก

ทั้งหมดจึงรีบมุ่งหน้ากลับเข้าเมืองหลวง เดิมทีฉู่มั่วหยาง
จัดเตรียมตำหนักให้ แต่ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงเลือกไปพำนัก
ที่จวนสกุลฉู่แทน เพราะเขาไม่ได้พบบุตรสาวมานาน ย่อมอยาก
อยู่ใกล้ชีวิตนาง

ส่วนผู้หญิงเชอพักอยู่อีกเรือนหนึ่ง ขบวนราชทูตแคว้น
ตงหนิงเข้าออกขนย้ายของพัลวัน เขาย่อมได้ยินชัด

ภายในห้องหอมกรุ่นด้วยกำยาน เขายกชาถ้วยหนึ่งขึ้น
จิบ ดวงตาสงบเย็น

เฮ่อเฟิงกลับมา ยังไม่ทันที่ผู้หญิงเชอจะถาม เฮ่อเฟิงก็
กล่าวขึ้นว่า “เจ้าเวหาสน์คาดการณ์ได้แม่นยำ องค์กรรองถูก
นายท่านพาเข้าจวนมา เขาหมดสติไปแล้ว”

ผู้หญิงเชอวางถ้วยชา ยิ้มบาง “เป็นไปตามคาด วันเวลาก็
ใกล้เคียงกับที่ข้าคาดไว้ พวกเขาก็คงไปรับเสด็จวันนี้ คงไม่ได้
เตรียมยาไปด้วย องค์กรรองเพียงหมดสติเท่านั้นหรือ”

เขาใช้ผงสมุนไพรไปไม่น้อย อีกทั้งเยียนอวี่ก็พกถุงหอม
ติดตัวตลอดเวลา ย่อมทำให้อันตรายถึงชีวิต เหตุใดจึงเฝิงกับ
ซูอินเยว่จึงไม่รื้อนรณ

“ใช่ขอรับ” เฮ่อเฟิงตอบ คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วเสริมว่า
“ใบหน้าขององค์กรรองไม่ซีดเผือดมากนัก”

ผู้หญิงเชอค่อยๆ ขมวดคิ้ว

หากเป็นเช่นนี้ แสดงว่าซูอินเยว้ระครองอาการของ
เยียนอวี่ไว้ได้แล้ว

คงเป็นเช่นนั้นจริง ซูอินเยว้สามารถต่อนิ้วขาดให้กลับมา
ติดได้ ชีวิตของบุตรชายตนเอง นางยอมรักษาไว้ได้

น่าเสียดาย แผนการที่วางไว้อย่างรัดกุมกลับถูกทำลาย

เฮ่อเฟิงมองสีหน้านายตนอย่างระมัดระวัง จึงถามขึ้นว่า
“จ้าวเคหาสน์ เช่นนี้แผนยังใช้การได้หรือไม่”

“ยอมได้อยู่แล้ว” มู่หรงเช่ฮั่วเราะเยาะเสียงเย็น “ซูอินเยว้
พลัดพรากจากบุตรชายมาหลายปี ย่อมให้ความสำคัญอย่างที่สุด
หากมีผู้ใดคิดร้ายต่อบุตรชาย นางไม่มีวันยอม อีกทั้งฮ้องเต้แห่ง
แคว้นตงหนิงก็มาถึงเมืองหลวงพอดี เขาเป็นห่วงหลานชายยิ่งนัก
ยอมไม่ยอมปล่อยเรื่องนี้ผ่านไปง่าย ๆ”

ซูอินเยว้ยอมต้องออกโรง แม้ว่าผลลัพธ์จะไม่ได้ตั้งใจ แต่
ก็ไม่ใช่ปัญหา

มู่หรงเช่ฮั่วสั่งเฮ่อเฟิงให้คอยสืบข่าว หากมีความเคลื่อนไหว
ใดๆ ต้องรายงานทันที

ในใจเขาเต็มไปด้วยความคับแค้น

ถึงจะอยู่ได้ชยาคาเดียวกับฉู่จีเฟิง แต่จวนแห่งนี้กว้างใหญ่นัก เรือนที่เขาพักอยู่นั้นห่างไกลจากเรือนเฟิงเยว่ ทางเข้าออกก็ไม่ได้ใช้ทางเดียวกัน โอกาสจะได้พบฉู่จีเฟิงนับว่าน้อยนัก

ไม่เหมือนกับนางอู่อิ่งที่ติดตามฉู่จีเฟิงมาหลายปี จึงสามารถเข้าออกเรือนเฟิงเยว่ได้ตามสบาย

ฉู่จีเฟิงไม่เคยไวใจ ใช้งานเขาอย่างจริงจัง จนเขาแทบจะกลายเป็นคนไร้ค่าไปแล้ว

ที่เรือนเฟิงเยว่

ชูอินเยว่จัดเตียงบยา แล้วสั่งให้ซางอวี่ไปต้มยา

เยียนหงหนึ่งแผ่น้องชาย คอยกุมมือน้อยของเยียนอวี่ไว้ เป็นระยะ รู้สึกถึงความอบอุ่นอยู่กับพอเบาใจ

ชูอินเยว่เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เยียนอวี่เสร็จ จึงกวาดตามองรอบห้อง สุดท้ายสายตาหยุดลงที่ถุงหอมใบนั้น

เมื่อเปิดออกดู ก็เห็นภายในมีโกฐจุฬาลัมพา และผง
ละเอียดที่ยังไม่หมดกลิ่น

นางเข้าใจในทันที จึงให้สาวใช้ถอยออกไปหมด เหลือไว้
เพียงคนในครอบครัว

“ปัญหาอยู่ที่ถุงหอมนี้” ซูอินแย้มเอ่ยเสียงเย็น พลงโยน
ถุงหอมลงบนโต๊ะ ความโกรธผุดขึ้นในดวงตา “ถุงหอมนี้ ฮองเฮา
เป็นคนเย็บเองมิใช่หรือ!”

หัวใจฉู่จีเฟิงกระตุกวบ หันไปมองเยียนหงอย่างกังวล
รีบให้นางนำถุงหอมของตนมาให้ซูอินแย้มตรวจสอบด้วย

“ไม่จำเป็น” ซูอินแย้มกล่าว “ก่อนหน้านี้นี้ข้าได้ตรวจถุงหอม
ของหงเอ๋อร์แล้ว ไม่พบสิ่งใดผิดปกติ นั้นจึงทำให้ข้าเผลอมองข้าม
ของอวี๋เอ๋อร์ไป”

หญิงสาวไม่เคยมีความรู้สึกที่ดีต่อมู่ฉิงจืออยู่แล้ว พอรู้ว่า
เป็นสิ่งที่นางส่งมา ย่อมต้องตรวจสอบ

แต่ในตอนนั้นเยียนอวี้มัวแต่เล่นสนุก นางจึงตรวจของ
บุตรชายคนโตไปก่อน ตั้งใจว่าจะตรวจของบุตรชายคนเล็กต่อ
แต่กลับลืมไปเสียสนิท

เยียนหงชะงักไปเล็กน้อย เอ๋อเสียงแผ่วเบา “ท่านแม่
ถุงหอมนี้เป็นต้นเหตุทำร้ายน้องรองหรือ แต่ถุงหอมนี้...เป็นท่าน
อาสะไกรรองมอบให้พวกเราละ”

เขานึกถึงรอยยิ้มอ่อนโยนของม่ฉิ่งจื่อ ก็ยิ่งยากจะยอมรับ
ได้

ตงเยจินถึงกับตบโต๊ะ “บังอาจยิ่งนัก! ฮองเฮาแห่งแคว้น
ต้าฉีช่างโหดเหี้ยมยิ่งนัก ถึงกล้าปองร้ายหลานข้า!”

ฮองเต้แห่งแคว้นตงหนิงสีหน้ามืดครึ้ม กล่าวเสียงต่ำ
“อวีเออร์ต้องล้มป่วยเพราะเรื่องนี้ ฮองเต้แห่งแคว้นต้าฉีต้องให้
ความเป็นธรรมแก่หลานของเรา!”

เขายังไม่ทันได้เล่นกับหลาน หลานก็ล้มป่วยเสียแล้ว!

เมื่อกล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้น เตรียมเข้าวัง

“เสด็จพ่อ โปรดรอก่อนพะย่ะค่ะ” ฉู้จีเฟิงกลับสงบนิ่งยิ่งนัก “แม้ถุงหอมนี้เป็นฝีมือของเฮา หากนางคิดจะทำร้ายอวีเออร์จริง คงไม่ใช้วิธีนี้ เพราะคนแรกที่จะถูกจับได้คือนางเอง”

ซูอินเยว่กลับไม่คิดเช่นนั้น นางไม่ชอบมู่ฉิงจืออยู่แล้ว จึงจ้องฉู้จีเฟิงตาเขม็ง “ท่านไม่รู้หรือ ว่าผงชนิดนี้เมื่อผสมกับ โกรฐจุฬาลัมพา จะค่อยๆ ระเหยหาย หากมิใช่อวีเออร์แสดงอาการ เร็วพวกเราคงไม่ทันพบหลักฐาน!”

ตอนนี้นางโกรธจนแทบอยากฉีกทิ้งมู่ฉิงจือ

คิดจะทำร้ายนางก็ช่างเถิด แต่ยังกล้าลงมือกับลูกของ นางอีกหรือ! นึกว่านางจะยอมถูกกดขี่ง่าย ๆ รี!

ฉู้จีเฟิงขมวดคิ้วแน่น “เยว่เออร์ เจ้าสงบสติหน่อย”

เขาพยายามห้ามไม่ให้ซูอินเยว่บุ่มบ่ามเข้าไปก่อเรื่อง ในวัง

ทว่าซูอินเยว่กลับถลึงตาใส่เขา โทสะพลุ่งพล่าน “ฉู้จีเฟิง หรือเพราะอวีเออร์ไม่เป็นที่โปรดปรานของท่าน จึงทำให้ท่าน ใจเย็นนัก คิดจะเห็นแก่หน้ามัวหยางแล้วกลับเกลื่อนเรื่องนี้!

ข้าบอกไว้ก่อน อวีเออร์คือเลือดเนื้อเชื้อไขของข้า ข้าจะไม่มีวันยอมจบเรื่องนี้ง่ายๆ!”

หลี่ฉุนเปาถึงกับแลบลิ้น ไม่เคยเห็นชูอันเยว่โกรธฉู่จีเฟิงถึงเพียงนี้ วันนี้ถือว่าได้เห็นเป็นครั้งแรก

ฉู่จีเฟิงก็ไม่ได้เถียง เพียงกล่าวว่า “ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น แต่ต้องการให้เจ้าลองคิดให้ถี่ถ้วน บางทีเรื่องนี้อาจมีเบื้องลึกอื่นซ่อนอยู่”

แม้ว่ายามปกติเขาจะมีท่าทีเย็นชาต่อบุตรชาย ทว่าไม่ได้หมายความว่าเขาไม่ใส่ใจบุตรชาย

บทที่ 632 สิ่งนี้เรียกว่าเซ็มจิตยา

ชูอินเยว่ยังไม่ทันสงบลง ตงเยจิ่นก็ระเบิดอารมณ์ขึ้นมาอีก

“เบื่องลือกอะไรกันเล่า! ถูกลมนี้เป็นของสองเฮาแห่ง
แคว้นต้าฉี นางต้องการกำจัดวีเออร์ซัดๆ ฆ่าบุตรชายของพี่เขย
กับพี่สาวเซียวนะ! วันนี้เป็นวีเออร์ วันหน้าย่อมเป็นหงเออร์!”
ตงเยจิ่นโพล่งออกมาด้วยโทสะ แผ่นอกสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรง

เยียนหงหดตัวเล็กน้อย เขาไม่เคยเห็นผู้ใหญ่ทะเลาะกัน
รุนแรงถึงเพียงนี้

หลี่ฉุนเปาเห็นเข้าก็ตั้งใจจะดึงตัวเขาออกไปหลบ

ทว่าเยียนหงกลับยืนยั้นจะอยู่ เขามีได้ตื่นตระหนก เพียง
ก้าวไปจับมือชูอินเยว่ “ท่านแม่ ข้าว่าท่านอาสะไกรรองมิใช่คน
เช่นนั้น นางดีกับพวกเราอย่างแท้จริง ข้ารับรู้ได้”

ตงเย่จินสะบัดแขนเสื้อ “หงเอ๋อร์ เจ้ายังเลิกเกินไป จะแยกแยะอะไรได้ นางก็เพียงต้องการเอาชนะใจพวกเจ้า เพื่อจะได้ลงมือสะกดพวกต่างหาก!”

ฮ่องเต๋แห่งแคว้นตงหนิงเกิดความสงสัย จึงกวักมือเรียก “หงเอ๋อร์ เจ้าคิดว่าสิ่งที่ตนพูดเป็นความจริงหรือไม่”

เยียนหงเดินไปจับมือเสด็จตา พยักหน้าอย่างหนักแน่น “จริงพะยะค่ะ กระหม่อมเคยนอนค้างในตำหนักของท่านอาสะไภ้ รongหนึ่งคืน อาหารจากห้องเครื่อง นางยังชิมเองก่อน แล้วจึงให้พวกเรากิน”

“พวกเจ้าสงบสติบ้าง เรื่องนี้อาจมีเงื่อนงำจริงๆ” ฮ่องเต๋แห่งแคว้นตงหนิงเอ่ยเตือน “เรื่องสำคัญถึงเพียงนี้ ต้องสืบให้กระจ่างชัด”

ซุอินเย่र्वรู้ดีว่าความรู้สึกของหงเอ๋อร์มักจะแม่นยำ นางจึงเริ่มลังเลในใจ

หรือว่าจะมีผู้ใดใช้ถุงหอมของมู่ฉิงจือเป็นเครื่องมือฆ่าคน?

ตงเยจินยังคงขมวดคิ้วแน่น “เสด็จพ่อพะยะค่ะ เรื่องนี้
กระจ่างชัดแล้วมิใช่หรือ ท่านคงลืมไปว่า พี่เขยถูกขุนนางใน
แคว้นต้าฉีบีบให้ถูกถอดชื่อออกจากบัญชีรายชื่อเชื้อพระวงศ์
ขุนนางที่เป็นแกนนำคือบิดาของฮองเฮา!”

เขาเปิดประเด็นใหม่ พลังหันไปมองฉู่จีเฟิง “พี่เขย ข้ารู้ว่า
คำพูดนี้อาจล่วงเกินท่าน แต่จำเป็นต้องพูด ฮองเต้แห่งแคว้นต้าฉี
แม้เป็นน้องชายแท้ๆ ของท่าน แต่เขาก็เป็นฮองเต้ของแคว้นต้าฉี
เขาจะยอมให้ท่านครองแคว้นหลังนี้รึ เรื่องนี้อาจเป็นแผนที่เขากับ
ฮองเฮาร่วมมือกันก็ได้!”

ฉู่อินเยว่ฟังแล้วก็ใจสั่นสะท้าน หน้าซีดเผือด

นางมิใช่ไม่เชื่อใจฉู่มั่วหยาง เพียงแต่เมื่อคนได้ลิ้มรส
อำนาจ บางครั้งก็ยากจะปล่อยวาง ยิ่งเกี่ยวพันกับความปลอดภัย
ของบุตร นางก็ต้องคิดถึงด้านร้ายแรงที่สุดเพื่อเตรียมการรับมือ

ฮองเต้แห่งแคว้นตงหนิงเจียบไป เขาเองครองบัลลังก์
มานาน ปัญหาของฮองเต้ เขาย่อมเข้าใจดี

ฉู่จีเฟิงเพียงนั่งลง เอ่ยสั้นๆ ว่า “หากเป็นเช่นนั้นจริง
ข้าย่อมไม่มองข้ามแน่”

ใกล้ยามเที่ยงแล้ว เขาไม่อยากเสียเวลาอยู่กินข้าวในจวน
จึงสั่งให้เตรียมรถม้า ตรงเข้าไปยังวังหลวง

ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงออกอาการร้อนรน กล่าวด้วยความระมัดระวัง “หากเป็นฝีมือของฮ่องเต้แห่งแคว้นต้าฉีจริง พวกเจ้าสองคนบุกเข้าไปในวังเช่นนี้ มิใช่เป็นอันตรายหรือ”

“เสด็จพ่ออย่าได้กังวล ทหารองครักษ์ทำอะไรพวกเราไม่ได้” ฉู่จีเฟิงกล่าว “กลับกัน อยู่ในจวน พวกท่านต้องเพิ่มความระวังให้มาก”

ตงเย่จินสีหน้าเคร่งเครียด “พวกเรารู้แล้ว พี่เขยวางใจเถิด เราจะสืบให้กระจ่าง เพื่อให้อ้าวเออร์ได้รับความเป็นธรรม”

สองสามีภรรยาไม่ได้ชักช้า รีบออกจากเรือนใหญ่ไป

ด้านใน ผู้คนต่างมีเรื่องกังวลอยู่เต็มอก เป็นห่วงความปลอดภัยของฉู่จีเฟิงกับซุ้อินเยว่ เป็นห่วงอาการป่วยของเยียนอวี่

ฮ้องเต้แห่งแคว้นตงหนิงเดินทางไกล ย่อมเหน็ดเหนื่อย
ยิ่งนัก ครั้นประสบเหตุการณ์หลานชายถูกวางยาพิษ ทันใด
หน้าอกของเขารู้สึกปวดหนึบขึ้นมา

เมื่อครู่เขายังมีกล้ามเนื้ออาการเจ็บหน้าอก เกรงว่า
ซู่อิ่นเยว่จะเป็นห่วง แต่พอสองสามีภรรยาออกไป เขาก็ยกมือ
กุมอก ไบหน้าซีดเซียว

“เสด็จตา ท่านเป็นอะไรหรือ” เยียนหงส์เกตเห็นก่อน
รีบถามด้วยความตกใจ ไม่รู้จะทำเช่นไร

เสียงนั้นทำให้ตงเยจิ่นกับหลี่ฉุนเป่าหันมาเห็น ตงเยจิ่น
รีบเข้าไปดู ก็รู้ว่าเป็นอาการโรคหัวใจกำเริบ ควรต้องกินยา
รักษาโรคหัวใจ

เขามองหาแต่ไม่พบขวดยา จึงรีบเรียกนางกำนัลเข้ามา
“ยารักษาโรคหัวใจของเสด็จพ่อละ รีบนำมาสิ!”

นางกำนัลหน้าตาตื่น พุดตะกุกตะกัก “ยาของฝ่าบาท
ใช้หมดไปแล้วระหว่างทางเจ้าคะ เดิมคิดว่ามาถึงเมืองหลวงแล้ว
จะให้ห้องคหิณฺญ์ปรุงยาเพิ่ม”

ตงเย่จินเย็นวาบไปทั้งร่าง รีบคิดจะตามซุอันเยว่กลับมา

“หลีกไป ให้ข้ารักษาเอง” หลี่ฉุนเป่าเบียดเข้ามา คนอื่น
ยังมองไม่ชัดว่านางหยิบสิ่งใดออกมา ด้านปลายคล้ายเข็มเงิน

ตงเย่จินตกตะลึง “สิ่งนี้คืออะไร!”

หลี่ฉุนเป่าจึงแต่งเรื่องขึ้น “อ้อ นี่คือนี่ที่อาจารย์คิดค้นใหม่
สามารถฉีดยาเข้าสู่ร่างกายได้โดยตรง สิ่งนี้เรียกว่าเข็มฉีดยา”

ตงเย่จินยังคงสงสัย เพราะไม่เคยได้ยินซุอันเยว่เอ่ยถึง
สิ่งนี้มาก่อน

ทว่าในเมื่อหลี่ฉุนเป่าเป็นศิษย์ที่ซุอันเยว่ยอมรับ เขาจึง
เชื่อครึ่งไม่ครึ่งหนึ่ง ยอมหลีกทางให้นางฉีดยาแก้ฮองเต้แห่ง
แคว้นตงหนิง

หลังฉีดยา อาการเจ็บอกก็คลายลง สีหน้าก็สดใสขึ้น

หลี่ฉุนเป่าหยิบเครื่องมืออีกชิ้นมาฟังเสียงการเต้นของ
หัวใจ นางเอ่ยว่า “ผู้สูงวัยเช่นนี้ หัวใจและปอดย่อมไม่แข็งแรง
นัก ต้องระวังไม่ให้ตื่นเต้นหรือโกรธจนเกินไป พักผ่อนก่อน

รอให้อาจารย์กลับมา ข้าจะได้ปรึกษาอาจารย์เรื่องอาการของ
ฝ่าบาท”

ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงเพิ่งหายจากอาการเจ็บหน้าอก
ร่างกายยังคงอ่อนแรงอยู่ ทว่าเขาฝืนยิ้มพลงเอยกับหลี่ฉุนเป่า
“เด็กดี ขอบคุณเจ้ามาก”

หลี่ฉุนเป่าเดิมทีคิดจะเอย่ว่า ‘เอยขอบคุณ หรือจะสู้ยื่น
เงินให้’ แต่เมื่อนึกได้ว่าเขาคือบิดาของซู่อินเยว่ จึงกลืนคำพูด
กลับไป นางเอยด้วยท่าทีสงบนิ่งว่า “ฝ่าบาทอย่าได้เกรงใจ
นับเป็นเกียรติของหม่อมฉันพะคะ”

ภายในจวนมีคนป่วยเพิ่มถึงสองคน หลี่ฉุนเป่าย่อมต้อง
วุ่นวายมากขึ้น นางยังต้องไปดูด้วยว่ายาต้มที่ซางอวีเคียวนั้น
เสร็จหรือยัง

ทว่าเยียนหงกลับแอบตามหลี่ฉุนเป่าไป เมื่อมาถึงที่
ลับตาคน เขาก็ดึงนางเข้ามามุมหนึ่ง

“ของสิ่งนี้มีใช้สิ่งที่ท่านแม่คิดค้น แต่เป็นของวิเศษที่
พี่เป่าสร้างขึ้นมาใช้หรือไม่” ดวงตาเยียนหงเปล่งประกาย แววตา
เต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความคาดหวัง

หลี่ฉุนเปาจะรักไปชั่วครู่ กว่าจะนึกได้ว่าตนเคยถูกรื่อง
โกหกเยียนหงมาก่อน

นางยิ้มแฉ่ง แต่ก็ยังยืนยัน “มิใช่หรอก ของนี้เป็นสิ่งที่
ท่านแม่เจ้าคิดค้นขึ้นมาจริงๆ ข้าไม่กล้าแย่งความดีความชอบ”

“เจ้าโกหก ข้าไม่เชื่อ ท่านแม่ไม่เคยใช้ของแปลกเช่นนี้
อีกทั้งนี่มิใช่ของที่โลกนี้มี ของเหล่านี้มาจากสวรรค์ชัดๆ!”
เยียนหงม้มปาก พลังทำหน้าที่ภูมิไฉวากับคันความจริงได้

หลี่ฉุนเปายกมือกุมขมับ

ช่างน่าเจ็บใจยิ่งนัก ตนโกหกไปครั้งหนึ่งแล้ว ก็ต้องโกหก
ต่อเพื่อปิดบัง

นางจึงยกนิ้วแตะปาก เอ่ยเสียงเบา “ในเมื่อเจ้ารู้แล้ว
ก็ห้ามแพร่งพรายเรื่องนี้แม้แต่ครั้งคำ!”

เยียนหงยิ่งมั่นใจว่าตนคิดถูก ดีใจจนตบมือ ก่อนจะ
พยักหน้าแรงๆ “แน่นอน ความลับของพี่เปา ข้ายอมรักษาไว้
เป็นอย่างดี แต่...ท่านแม่เองก็คงรู้อยู่แล้วใช่ไหม”

บทที่ 633 เข้าวังเพื่อซักถาม

หลี่ฉุนเป่าไม่มีทางออก ได้แต่โกหกอีกครั้ง

“แน่นอน ท่านแม่ของเจ้าแท้จริงแล้วคือเทพธิดาผู้ยิ่งใหญ่
นางมาโลกมนุษย์ก่อนข้า ทว่านางสูญเสียพลังวิเศษจนหมดแล้ว”

เยียนหงถึงกับตะลึงงัน ปากเล็กอ้ากว้างจนแทบจะใส่
ไขไก่ได้ทั้งฟอง

ใจร้ายยิ่งนัก! ท่านแม่กล้าปิดบังเรื่องสำคัญเช่นนี้มา
ตั้งนาน นางยังเห็นเขาเป็นลูกอยู่หรือไม่!

บทรถม้า ชูอินเย่ว์พลันคันจุมุกขึ้นมา จนต้องจามออกมาเสียง
ดัง

ฉู่จีเฟิงรีบส่งผ้าเช็ดหน้าให้นาง นางเช็ดเรียบร้อยแล้วก็
คิดสงสัย เหตุใดอยู่ดีๆ ถึงได้จามขึ้นมา

ในใจซูอินเยวียังคงคุกรุ่น มองจูจีเฟิงแล้วเอ่ยว่า “น้องชายของท่านอาจยังไม่รู้เรื่องนี้ก็เป็นได้ ท่านไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่มดจนถึงเพียงนั้น”

จูจีเฟิงก็โอบนางเข้ามาในอ้อมอก “เจ้าไม่ต้องปลอมข้าเข้ามามองผู้อื่นในแง่ร้ายเสมอมา แต่ตอนนี้ เจ้ากับลูกชายคือสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของข้า”

เมื่อซูอินเยวี่สงบลง จิงเอ๋อแทนจูมั่วหยางขึ้นมา “มั่วหยางมีใจหนักแน่น คงไม่หวั่นไหวลงมือแย่งชิงอำนาจ”

จูจีเฟิงเหลือบมองนางคล้ายหึ่งหวง บีบจมูกนางเบาๆ “หืม? เมื่อครู่เจ้ายังโกรธอยู่มิใช่หรือ เหตุใดบัดนี้กลับเอาแต่พูดแทนเขา”

“ก็เพราะเขาเป็นน้องชายของท่านนะสิ!” ซูอินเยวี่อึดอัดหันหน้าหนี แต่พอนึกถึงสภาพเยียนอวี่ที่ยังสลบไสล ใจก็อึดอัดยิ่งนัก “หลายปีมานี้พวกเขาไม่อาจเติบโตเคียงข้างข้า ข้าก็สาบานว่าจะดูแลพวกเขาให้ดี ทว่ากลับเกิดเรื่องร้ายแรงเช่นนี้ ข้า...”

จูจีเฟิงรีบขัดขึ้น “อย่าคิดเช่นนั้นเลย บิดามารดาอย่าม
ต้องใส่ใจลูก หากมีคนคิดร้ายหมายเอาชีวิต ต่อให้ระวังเพียงใด
ก็ไม่อาจต้านทานได้ ข้าเป็นสามีของเจ้า เรื่องนี้ข้ายอมมีส่วน
ผิด”

ชูอินเยว่พึมพำ “แต่ท่านก็มิได้ดูร้อนรนสักนิด”

“เจ้าก็ตกใจจนเสียขวัญไปแล้ว หากข้าแสดงท่าที่
เช่นเดียวกัน บ้านเมืองคงวุ่นวายแน่” สีหน้าของเขามีดครีกลง
ทันที “หากมัวหยางมีส่วนเกี่ยวข้องจริง ก็อย่าได้คิดจะครอง
บัลลังก์ต่อ เจ้าเชื่อข้าไหม”

ถ้อยคำนั้นเปี่ยมด้วยความเย็นชา อบอวลไปด้วยกลิ่น
คาวเลือด

หัวใจชูอินเยว่พลันสะท้าน คล้ายหวนกลับไปยามแรกพบ
จูจีเฟิงผู้โหดเหี้ยมอำมหิต

ใช่ เขาเป็นเช่นนี้มาโดยตลอด

บางสิ่งเขาสามารถละทิ้งได้ เขาสามารถปกป้องพี่น้อง
ร่วมสายเลือดได้ หากอีกฝ่ายคิดทรยศเขา เขาย่อมจะลงมือ
อย่างโหดเหี้ยม ไม่เหลือเยื่อใยให้เห็น

เมื่อฟังออกเขา หัวใจชู่อื่นเยว่ก็สงบลงราวกับพบหลัก
ที่มั่น

ไม่นาน รถม้าก็ถึงหน้าวังหลวง

ตามกฎแล้ว รถม้าไม่อาจเข้าไปด้านในได้ แต่เมื่อสายลม
ฤดูใบไม้ร่วงพัดแรง ชู่มั่วหยางได้ออกคำสั่งไว้ก่อนหน้านี้แล้ว
หากฉู่จีเฟิงมา ก็ให้ปล่อยให้รถม้าเข้าไปโดยตรง จะได้ไม่ต้องให้
พวกเขาตากลม

ชู่มั่วหยางกำลังอยู่ในห้องทรงพระอักษรตรวจฎีกาอยู่
มีขันทีรีบมาแจ้ง เขาก็ดีใจนัก รีบวางฎีกาแล้วลุกออกไปต้อนรับ
ด้วยตนเอง

ด้านหลังมู่ฉิงจื่อที่ยกสำหรับกลางวันมาให้ ได้ยินว่าฉู่จีเฟิง
และภรรยาเข้าวังมาพบ สีหน้าก็ไม่ใช่ธรรมชาติ คิดหาข้ออ้าง
รีบหลีกเลี่ยงออกไปจะดีกว่า

พอเห็นทั้งสอง ชุ่มมัวหยางก็เรียกออกมาเสียงเบิกบาน
“พี่ใหญ่! พี่สะใภ้ ไฉนถึงได้มากันเล่า”

ใกล้จะถึงยามเที่ยงแล้ว เขาไม่รู้ว่าทั้งคู่ได้กินข้าวหรือยัง
จึงคิดอยู่ในใจว่าจะให้ห้องเครื่องจัดสำรับมาให้

ฉู่จีเฟิงกลับไม่ได้ตอบน้องชาย แต่สายตากลับไปหยุดอยู่ที่
มู่ฉิงจื่อซึ่งยืนอยู่ไม่ไกล “เจ้าอยู่ที่นี่พอดี”

มู่ฉิงจื่อชะงักไป ใจเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น ร่างกาย
ยังสั่นระริก

นางไม่ได้ก่อเรื่องใดในยามนี้ แต่สายตาของฉู่จีเฟิงนั้น
น่ากลัวยิ่งนัก

ชุมมัวหยางเก็บรอยยิ้ม สิ้นน้ำก็เปลี่ยนไป เพราะสัมผัสได้
ถึงโทสะและกลิ่นอายสังหารของพี่ชาย จึงเอ่ยถามว่า “พี่ใหญ่
เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ”

ในห้องทรงพระอักษรยังมีข้ารับใช้อยู่หลายคน ฉู่จีเฟิง
มิได้คิดจะเก็บเป็นความลับ เพียงหันไปมองซุ้อินเยว่แวบหนึ่ง

ซูอันเยว่จึงก้าวออกมา หยิบถุงหอมเล็กๆ ของเยียนอวี่ออกมา กล่าวว่า “นี่คือสิ่งที่ฮองเฮามอบให้อวี่เออร์ ไซ่หรือไม่”

มู่จิงจื่อไม่รู้ว่าหมายถึงสิ่งใด เพียงเห็นสองสามีภรรยา ทำหน้ามึตม่น นางก็แทบรับมือไม่ไหว เสียงยังสั่นระริก

“ไซ่... ข้าเย็บเองกับมือ หากพี่สะใภ้ไม่พอใจฝีมือปักเย็บของข้า ข้าจะทำใหม่ให้ละเอียดกว่านี้”

“ในเมื่อเจ้าทำเอง เช่นนั้นเครื่องหอมกันยุงที่อยู่在那นั้นก็เป็นที่ใส่ลงไปไซ่หรือไม่” ซูอันเยว่ถามต่อ

ในใจมู่จิงจื่อพลันมีลางร้าย

ฉู่มั่วหยางหันขวับไปมองนาง คิ้วคมเข้มขมวดแน่น “เกิดเรื่องอันใด เจ้าทำสิ่งใดลงไป”

“หามิได้!” มู่จิงจื่อยอมรับผิดปฏิเสธ นางไม่ได้ทำร้ายใคร “ถุงหอมเป็นข้าทำเองก็จริง แต่เครื่องหอมนั้นเป็นชิงหลานไปให้หมอที่สำนักหมอหลวงปรุงให้ นางเป็นคนช่วยบรรจุใส่ถุงหอมเอง พี่สะใภ้ ถุงหอมมีปัญหาหรือ ท่านว่ามาเถิด”

ชูอันแยวี่สีหน้าเย็นชา เรียกให้ฉิงกงงนำถาดมารอง
เทเครื่องหอมจากถุงหอมลงไปจนหมด

นางเอ่ยต่อ “ข้าคิดว่าสำนักหอมหลวงคงไม่กล้าทำอุกอาจ
เช่นนี้ นี่เป็นรับสั่งจากสองเฮาใช่หรือไม่ หรือว่าแม้แต่ฝ่าบาทก็
ล่วงรู้ด้วย?”

ฉิงกงกับเหล่าข้ารับใช้ต่างตะลึงงัน

นี่มิใช่เรื่องเล็กน้อย เพราะฉูมั่วหยางคือฮ่องเต้ ยังไม่เคยมี
ผู้ใดกล้ากล่าวถามเช่นนี้มาก่อน

หากเป็นคนอื่น เขาคงโกรธไปนานแล้ว แต่เขากลับรื้อนรน
รับกล่าวด้วยเสียงสั้น

“ใส่อะไรเพิ่มหรือ พี่สะใภ้หมายความว่าอย่างไร”

ฉูจีเฟิงเลิกคิ้ว “เจ้าไม่รู้เรื่องหรือ”

ฉูมั่วหยางทำหน้างงวย “พี่ใหญ่ พวกท่านพูดอ้อมค้อม
ข้าไม่รู้เลยว่าในถุงหอมนั้นมีอะไรเพิ่มเข้าไป ข้าจะไปรู้เรื่อง
ได้อย่างไร”

ฉู่จีเฟิงแม่มริมฝีปากบาง ใบหน้าคมคายยิ่งเผยความดุดัน ดวงตากลมกล่อมดำดุดจ่มหาสมุทร “เจ้าพูดความจริงก็ดี ถ้าไม่... เจ้าก็รู้ดีว่าข้ามีวิธีการเช่นไร”

บนใบหน้าของฉู่มั่วหยางไม่แสดงความหวั่นไหวแม้แต่น้อย เขากลับหันไปจ้องมู่ฉิงจื่อ ตวาดเสียงกร้าว “ในนั้นใส่อะไรลงไป เจ้าพูดมาให้ชัด!”

นี่เป็นถุงหอมที่มอบให้เยียนอวี่ ฉู่มั่วหยางคิดในใจ

หากมิใช่ว่าเกิดเรื่องกับเด็ก ฉู่จีเฟิงกับซูอินเยว่คงไม่โกรธถึงขั้นเร่งรีบมาที่นี้เช่นนี้

เขามิอาจไม่เชื่อเรื่องนี้ เดิมที่มู่ฉิงจื่อยังทำท่าชื่นชอบเด็กนกหนา ไยเพียงพริบตาก็คิดร้ายต่อพวกเขาเสียแล้ว!

เมื่อเผชิญกับเสียงก้องของฮ้องเต้ มู่ฉิงจื่อถึงกับตกใจลนลาน ลูกเขาลงทันที เหล่าข้ารับใช้ก็คุกเข่าตามกันไป

“ฝ่าบาท หม่อมฉันไม่รู้จริงๆ เพคะ หม่อมฉันเพียงให้ซิงหลานใส่เครื่องหอมธรรมดา ซึ่งในสำนักหมอล่วงลั่นมี

บันทึกไว้ทั้งสิ้น” มูฉิงจื่อกล่าวพลางสะอื้น นางถูกระแวงจนรู้สึก
น้อยใจยิ่ง น้ำตาเอ่อคลอจนหยดลงพื้น

ฉูมั่วหยางไม่คิดจะฟังคำแก้ตัว รีบสั่งให้นำหมอลวงมา
และให้ทหารองครักษ์ไปค้นที่ตำหนักเฟิงหวง พร้อมจับตัว
ชิงหลานมาด้วย

มูฉิงจื่อได้แต่คุกเข่าอยู่กับที่ มิกล้าขยับแม้แต่น้อย

ไม่นาน หมอลวงก็มาถึง เขานำบัญชีรายชื่อเครื่องหอม
ที่มูฉิงจื่อเคยเบิกมอบให้ฮ่องเต้ ก่อนจะตรวจสอบเครื่องหอมที่
เทออกมาจากถุงหอม

หมอลวงขมวดคิ้วแน่น เอ่ยด้วยเสียงหนัก “มีโกศจุฬาลัมพา ไปสระระแห่น พิมเสน...ผงนี่คือสิ่งใด”

บทที่ 634 ใส่ร้ายป้ายสี

หมอหลวงไม่ได้เชี่ยวชาญนัก จึงกำพิณจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยกขึ้นดมที่ปลายจมูก ครั้นแน่ใจแล้ว สีหน้าก็เปลี่ยนไป รีบแจ้งว่า

“ฝ่าบาท ข้างในนี้มีผงดอกเจิงจื่อ เมื่อผสมกับโกศจุพาลัมพา...ก็จะเป็นพิษต่อคนได้โดยไร้ร่องรอยพิษ!”

น้ำเสียงของเขาสั้นกระชับเล็กน้อย

ต้องรู้ว่า นับแต่ฉมู่มัวหยางขึ้นครองราชย์ ภายในวังก็มิได้มีเล่ห์กลอุบายสกปรกเช่นนี้อีก

หมอหลวงยังรู้ด้วยว่า ฤงหอมนี้เป็นของเก่าทำให้สองพี่น้องโดยเฉพาะ หากจู่จี้เพิงยี่นอยู่ที่นี่ เช่นนั้นย่อมหมายความว่าฤงหอมนี้ได้ออกฤทธิ์แล้ว จึงทำให้สองสามีภรรยามาเอาเรื่อง

มูจิงจื่อฟังดังนั้นก็หันขวับไปมองหมอหลวง ดวงตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว “ผงดอกเงิงจื่ออะไรกัน เป็นพวกเจ้าสำนักหมอหลวงใส่เข้าไปใช่หรือไม่!”

หมอหลวงสะดุ้ง รีบปฏิเสธ “ฮองเฮาอย่าตรัสเช่นนั้นเลย ยาที่ออกจากสำนักหมอหลวงล้วนมีการบันทึก ตรวจสอบโดยหมอหลวงผู้รับผิดชอบ มิอาจใส่สิ่งอันตรายเช่นนั้นได้ ฝ่าบาท! ขอโปรดพิจารณาอย่างถี่ถ้วน!”

มูมั่วหยางรู้จักฏของสำนักหมอหลวงดี ย่อมเข้าใจว่าพวกเขาอาจทำผิดพลาดเช่นนี้

ใบหน้าของเขาแดงก่ำด้วยโทสะ ตวาดลั่นใส่มูจิงจื่อ “เจ้ากล้าทำเรื่องเช่นนี้หรือ! ใจเจ้าช่างอำมหิตนัก!”

มูจิงจื่อเองก็ไม่รู้ว่าเหตุใดในถุงหอมถึงมีของเช่นนั้น ดวงตาเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา อ้าปากแต่ไม่รู้จะกล่าวแก้ต่างเช่นไร

นางกลับหันไปกังวลถึงความปลอดภัยของเยียนอวี๋ เอ๋อเถาถาม “แล้วอวี๋เอ๋อร์เล่า เขาไม่เป็นอะไรมากใช่หรือไม่?”

ชูอันเยว้ขมวดคิ้วเล็กน้อย มองออกว่าความห่วงใยของ
มูจิงจือเป็นของจริง มิใช่เสแสร้ง

หรือแท้จริงนางไม่ได้เป็นผู้ลงมือ?

หรือว่าการเสแสร้งของนางแนบเนียนถึงขั้นนี้แล้ว?

ในขณะนั้นเอง ทหารองครักษ์ก็คุมตัวชิงหลานเข้ามา

ชิงหลานเห็นมูจิงจือคุกเข่าอยู่บนพื้น หัวใจก็พลันสั่น-
สะท้าน แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอันใด จึงคุกเข่าตามไปด้วย “ฝ่าบาท
มิทราบว่าสองเฮาทำสิ่งใดผิด จึงทำให้ฝ่าบาทกริ้วนัก”

ฉู่มั่วหยางปรายตาเย็นชา “สองเฮาตรัสว่า เครื่องหอมที่
บรรจุในถุงหอมนั้นเป็นเจ้าลงมือบรรจุใช่ไหม”

ชิงหลานเหลือบไปเห็นถุงหอมของเยียนอวี่

นางหมอบกราบลง “เป็นความจริงเพคะ แต่หม่อมฉัน
เพียงไปรับจากสำนักหมอลวง แล้วบรรจุลงในถุงหอม หาได้ใส่
สิ่งอื่นใดเพิ่มเข้าไปไม่”

นางเพ็ญอยากปิดความผิดให้ตำหนักเพ็ญหวงพันไป
ทว่าพอเอ่ยออกมากลับคล้ายสารภาพไปโดยไม่ตั้งใจ

ฉู่จีเพ็งแค้นหัวเราะ มุมปากยกขึ้นเจอความเย้ยหยัน
“เจ้ากับสำนักหมอลวงผลัดกันโยนความผิด เช่นนี้ก็ไม่รู้ว่าเป็น
ความผิดใครกันแน่”

หมอลวงหันไปตวาดชิงหลาน “แม่นางชิงหลาน ข้างใน
มีผงดอกเจิ้งจื่อ เมื่อผสมกับโกศจุฬาลัมพา จะเป็นพิษต่อมนุษย์
ข้าจะโง่เง่าถึงขั้นไม่รู้เรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร! แม่นางชิงหลาน
เจ้าคิดให้ต้องแท้เถิด อย่าได้ลากผู้บริสุทธิ์เข้ามาเกี่ยว!”

ลูกของฉู่จีเพ็งถูกปองร้าย ต่อให้ต้องขัดใจของเขา เขาก็
ต้องพูดออกมา

ชิงหลานเองก็กั๊กฟันกล่าวอย่างเดือดดาล “ผงดอกเจิ้งจื่อ
อะไรกัน! ข้าไม่เคยได้ยิน ข้าไม่รู้เรื่องการแพทย์! อีกทั้งสองเขา
ยังทรงเอ็นดูองค์ชายทั้งสอง แล้วโยจะทำร้ายเขาลงเล่า!”

ชูอันเย่วได้ฟังดังนั้นก็เอ่ยถามเสียงเย็น “จริงหรือ
สองเขาเอ็นดูลูกข้าจริงหรือ”

มูจิงจื่อสมอมมีนงไปหมด นางไม่เพียงกลัวว่าฉูจี้เฟิงจะ
เข้าใจผิด แต่ยังกลัวว่าฉูมั่วหยางจะรังเกียจนาง นางมีน้ำตา
เต็มหน้า เอาแต่ส่ายหน้า “พีสะไก๋ ขำรักพวกเขา ไม่เช่นนั้นจะ
ทำถุงหอมด้วยมือแล้วมอบให้ได้ยังไง เพียงแต่ไม่คาดคิดว่า
จะถูกผู้ไม่หวังดีใส่ร้ายป้ายสี...”

นางหันไปมองฉูมั่วหยางอย่างวิงวอน หวังให้ครั้งนี้เขา
เชื่อใจนาง

แต่ทว่ามูจิงจื่อเคยวางแผนร้ายกับชูอินเยว่มาก่อน
ฉูมั่วหยางจึงยังคงลังเลใจ

ชิงหลานรีบพยักหน้าเสริม “ใช่เพคะ ขอฝ่าบาทโปรด
พิจารณา บางทีอาจเป็นตอนที่องค์ชายรองออกจากวัง มีคนหวัง
ร้ายใส่ผงเจิ้งจื่อเพิ่มเข้าไป หากว่าฮองเฮามีเจตนาร้าย จะนำไป
ใส่ในถุงหอมที่ตนเองทำเพื่อสิ่งใด วันหนึ่งหากความแตก
ฮองเฮาย่อมไม่พ้นผิดเพคะ”

ฉูจี้เฟิงกลับเข้าใจอีกอย่าง

ดวงตาเขาหริ่ง ตวาดเสียงเย็น “เจ้าหมายความว่าเรื่องนี้
ข้าเป็นคนลงมือทำร้ายบุตรชายตัวเองนั่นหรือ!”

ชิงหลานชะงักไป ความจริงนางก็คิดเช่นนั้น แต่ไม่กล้า
พูดออกมาต่อหน้าเพียงเท่านั้น

ทว่าหากนางกับมู่ฉิงจื่อไม่ได้เป็นผู้ลงมือ จะให้ยอมรับ
ความผิดไปเฉยๆ ได้อย่างไร

ชิงหลานกัดฟัน ฮึดสู้ กล่าวเสียงดัง “ข้าน้อยเพียงแต่
สันนิษฐาน ข้าน้อยกับสองเฮาต่างเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่เหตุใดถุงหอม
ของคุณชายรองกลับมีปัญหาลี้ภัยได้ ท่านควรสอบสวนคนในจวน
ของตนเองก่อน แล้วค่อยมากล่าวโทษคนในวัง เพราะเรื่องถูกถอด
รายชื่อออกจากบัญชีรายชื่อเชื้อพระวงศ์ ท่านจึงหาข้ออ้างมาสร้าง
ความวุ่นวายใช้หรือไม่!”

“อวดดีนัก!” ฉู่มั่วหยางไม่ยอมให้ผู้ใดหมิ่นพี่ชายแม้
ครึ่งคำ จึงเดินเข้ามาถีบนางเต็มแรง

ฉู่จีเฟิงทำเพื่อส่วนรวม ถึงขั้นตัดสัมพันธ์กับราชวงศ์ฉู่
เขาย่อมไม่อาจทนให้ฉู่จีเฟิงต้องถูกใส่ร้ายอีก

แรงถีบนั่นหนักหน่วงนัก ชิงหลานกระเด็นไปกองกับพื้น
เจ็บปวดที่หน้าอกและบ่ารุนแรงแทบเอาชีวิตไม่รอด

มูจิงจื่อเป็นภรรยาของฉู่มั่วหยางมานาน ย่อมรู้ดีว่า จุดอ่อนไหวของเขาคืออะไร หากมีผู้ใดหมิ่นพีชายตน เขาย่อมโกรธ

“ฝ่าบาทโปรดทรงระงับโทสะ ซิงหลานเพียงเสียดชีวิตขณะ จึงพลั้งปากไป” มูจิงจื่อรีบขออภัย เสี่ยงสะอื้นดังลั่น “พี่ใหญ่ พี่สะใภ้ โปรดเมตตานางด้วย ข้ายอมรับโทษแทนนาง”

การล่วงเกินฉู่จีเฟิงก็เท่ากับว่าไม่เหลือชีวิตแล้ว แต่ มูจิงจื่อใจอ่อน มิอาจทนเห็นสาวใช้ที่ภักดีเพราะตนเองต้องมา ตายเช่นนี้

ความจริงฉู่จีเฟิงเมื่อครู่ก็คิดจะฆ่านางจริง เพียงแต่สิ่งที่ ซิงหลานเอ่ยก็มีส่วนถูกต้อง หากเป็นคนในจวนของเขาที่ลงมือ เช่นนั้นก็มิอาจป้องกันได้

เขาจึงเอ่ยเสียงเรียบ “พวกเจ้ารู้จักเราสามีภรรยาน้อย ไปนัก หากสิ่งใดที่เราต้องการ ย่อมไปแย่งชิงมาเอง ไยจะต้อง เอาชีวิตลูกมาเสี่ยง ข้าเข้าวังในวันนี้ก็เพื่อสอบสวนให้กระจ่าง หากตำหนักเฟิงหวงไม่ใช่ต้นเหตุ ข้ายอมไม่กล่าวโทษ”

มูจึงจื๊อพยักหน้า โลงใจขึ้นเล็กน้อย “ใช่ ข้ารู้ว่าพี่ใหญ่
พี่สะใภ้ล้นรักเด็ก โดยเฉพาะพี่สะใภ้ กว่าจะได้อยู่กับลูก ย่อม
ไม่อาจทำร้ายเขา ซึ่งหลานเป็นบ่าวโง่เขลา ไม่รู้ความ แต่พวกข้า
ไม่ได้ทำสิ่งใดกับถุงหอมเหล่านั้น เราถูกใส่ร้าย”

ชูอินเยว่เห็นทั้งนายทั้งบ่าวยืนยันเช่นนั้น ความสงสัย
ในใจก็ยิ่งมากขึ้น

นางกับฉู่จีเฟิงสบตากัน ทั้งสองคิดตรงกัน

หรือว่าพวกนางถูกใส่ร้ายจริง?

แต่ชูอินเยว่ก็ไม่ได้รีบร้อน นางเพียงกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น
ข้าขอตรวจสอบสิ่งของในตำหนักเฟิงหวงสักหน่อยเถิด แม้ผงนี้จะ
ระเหิดง่าย แต่เมื่อถูกน้ำจะมีกลิ่นพิเศษ หากพวกเจ้ามิได้ทำ
ย่อมไม่เหลือร่องรอยให้ข้าพบ”

บทที่ 635 ถูกอารมณ์ครอบงำ

ทหารองครักษ์คันตำหนักเฟื่องหวงไปทั่ว แม้ไม่พบผงดอก
เจิ้งจื่อ แต่ซุอินเยว่ยังยืนกรานจะมาตรวจด้วยตนเอง เพื่อ
ตรวจดูเสื้อผ้าของมู่ฉิงจื่อและชิงหลาน

มู่ฉิงจื่อหาได้ซัดขวางไม่ เพียงมองมู่ฉิงจื่อด้วยแววตา
ล้าลึก ใจมิอาจสงบ เขาย่อมหวังว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพียงการ
ใส่ร้าย หาได้เกี่ยวข้องกับคนในครอบครัวตน

ครั้นถึงตำหนักเฟื่องหวง ฉู่จีเฟิงก็อยู่ข้างกายซุอินเยว่
คอยช่วยตรวจตราไปที่ละสิ่ง

นางละเอียดรอบคอบ เริ่มจากเสื้อผ้าของมู่ฉิงจื่อ ทว่าก็
มิได้พบสิ่งใดผิดปกติ

มู่ฉิงจื่อจึงโล่งอก สีหน้าดีขึ้นหลายส่วน

มู่ฉิงจื่อใช้ผ้าเช็ดคราบน้ำตาออกจากแก้ม พยายามทำให้
ตัวเองไม่ดูน่าเวทนาเกินไป

ต่อไปจึงเป็นห้องของชิงหลาน นางเป็นนางกำนัลผู้ดูแล
ตำหนัก มีเรือนเล็กเป็นของตนเอง

พอเปิดตู้เสื้อผ้าออกมา ชูอินเยว่ก็ได้กลิ่นประหลาดทันที

หัวใจนางกระตุก หยิบเสื้อผ้าชุดหนึ่งออกมาได้ความว่า
นั่นคือชุดที่ชิงหลานใส่ในวันงานเลี้ยงในวัง และเป็นวันเดียวกับ
ที่มอบถุงหอม

ชูอินเยว่นำเสื้อนั้นออกมาแล้วกล่าวขึ้น “เสื้อตัวนี้เป็นเสื้อ
ผงดอกเจิ้งจื่อ แม้ถูกซักน้ำแล้วจึงมีกลิ่นพิเศษออกมา ขอให้
หมอลงตรวจดู”

หมอลงวิ่งเข้ามาตรวจสอบ เขาไม่รู้มาก่อนว่าผงดอก
เจิ้งจื่อเมื่อโดนน้ำจะมีกลิ่นเฉพาะ จึงทำการทดลองทันที ผลที่ได้
เหมือนกันทุกประการ เขาจึงมั่นใจและแจ้งฉู่มั่วหยางว่า “ผ้าบาท
เสื้อตัวนี้มีร่องรอยผงดอกเจิ้งจื่อจริง! เห็นได้ชัดว่าชิงหลานใส่
ลงไปในถุงหอม เพียงแต่ไม่รู้ว่ามันจะทิ้งร่องรอยไว้เมื่อถูกน้ำ”

เขาย่อมสบายใจที่เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับสำนักหมอลง
มีอาจให้ต้องรับผิดชอบ